

Mijn column nummer 311

Verdunning

De vorige column van Jan Klein Kranenburg ging over verdunning. Ik wil daar graag wat gedachten aan toevoegen.

Tijdens mijn studie kreeg ik verschillende signalen over verdunning in relatie tot milieuverontreiniging. Vanuit de bemestingsleer kreeg ik te horen dat het uitspoelen van meststoffen naar oppervlaktewater en uiteindelijk naar de zee verantwoord was, gelet op de bijna eindeloze verdunning in de oceanen. Vanuit de kennis van de bodemverontreiniging kreeg ik een andere boodschap mee: *dilution is no solution for pollution*.

Vorige week las ik een berichtje van de Environmental Protection Agency over het afvalwater uit de voormalige Gold King mijn dat door een fout van hun medewerkers in een rivier was beland. Volgens de EPA zou verdunning de enige optie zijn om de schade aan te pakken. Ik vond dat een nogal haastige en ook opportunistische uitspraak. Dat is toch geen voorbeeld voor bedrijven en burgers? Je moet de verontreiniging zoveel als mogelijk bij de bron aanpakken. Verdunnen leidt in de regel tot een diffuse verontreiniging, vaak gemakshalve aangeduid als het verhoogde achtergrondniveau. Daar kun je niets meer aan doen, daarmee moeten we leren leven.

Er zijn situaties waarin verdunnen van verontreiniging met water nuttig kan zijn, bijvoorbeeld om de biologische afbraak te stimuleren. Maar in het bovenbeschreven geval gaat het om zware metalen die niet afbreken. De EPA beantwoordde mijn reactie met een hele verhandeling, waaruit bleek dat voor verdunning was gekozen bij gebrek aan betaalbare alternatieven. Tot mijn verbazing zag ik onlangs op het journaal dat de EPA in de betreffende rivier proeven nam met het verhogen van de pH en het laten neerslaan van de zware metalen. De EPA is er blijkbaar nog niet uit en dat is ook niet verwonderlijk.

Het waren overigens wel mooie plaatjes, die van de verontreinigde rivier in Colorado. Dat dan weer wel.